

[Christmas Møller.]

og Terror, er vi besluttede paa at hævde Nordens Grænse og forsvare Folkestyret. Hvis andre Folk taler om, at de lever i en stor Tid, saa er vore Opgaver ikke mindre.“

Mon det ikke havde lidt med Illusioner, mon det ikke havde lidt med nordisk Fællesskab at gøre? Og tidligere i dette Forord skriver det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch:

„Baade politisk og økonomisk er nordisk Fællesskab mere påkrævet end nogen Sinde. Den Planøkonomi, som udefra paatvinges ethvert af de tre Lande, vil for Lande paa henved tre, fire eller seks Millioner taget hvert for sig kun blive Lappeværk. Men for de tolv til tretten Millioner Skandinaver med disse Landes Rigdom paa forskellige Erhvervs-muligheder vil et rationelt Samarbejde i stor Stil kunne aabne store Muligheder.

Verdenskrigen viste os Faren ved at staa splittet og Nødvendigheden af et Samvirke. Efterkrigsaaarene gav os politiske Muligheder, som vi hidtil ikke har udnyttet.“ —

Har vi udnyttet dem stærkere i de 3—4 Aar, der er gaaet, siden dette blev skrevet? — „Efter den sidste Tids Begivenheder er den Frist, der er givet os, kun kort, og det vil være Statsmændenes Opgave at gribe til.“ — Det var Talen i Lund, der „greb til“! Det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch vil vel ikke paastaa noget saa meningsløst og urimeligt.

Jeg ved ikke af, at jeg i de Bemærkninger, jeg har fremsat i Anledning af Statsministerens Tale baade angaaende Forsvarsspørgsmaalet og angaaende økonomisk Samvirke har sagt noget, som kunde fremkalde Illusioner, jeg ved ikke af, at jeg har foregøjet Offentligheden — hvis den vil regne med Bemærkninger fra min Side — noget som helst. Jeg ved, at jeg lidenskabsløst, realistisk her i Folketinget for en Maanedes Tid siden talte til den højtærede Udenrigsminister om de økonomiske Forhold, jeg ved, at jeg paa det omtalte Nordiske Møde her i København talte om Forsvaret, saaledes som jeg allerede har citeret det. Og hvad gjorde Statsministeren? Statsministeren — derom kan der slet ikke være Tvivl — holdt i Lund en Tale, med hvilken han gjorde et overmaade slet Indtryk paa den svenske Offentlighed, og det er fuldkommen urimeligt at sige, at det kun er hernede i Danmark, det er skildret saaledes, naar man ved, hvorledes Stillingen er.

Fordi de to ærede Regeringspartier, Det

radikale Venstre og Socialdemokratiet, holder den Del af Offentligheden, der læser deres Blade, i fuldkommen Uvidenhed om de faktiske Forhold, har de ærede Medlemmer af disse Partier dog ikke Lov til at udtale sig, saaledes som de har gjort. Jeg retter derfor det Spørgsmaal til det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch — det er nemlig Fremtiden, der interesserer mig mest —, som i 1933 skrev saaledes, som jeg her har citeret: Vil det ærede Medlem da ikke være med til baade paa det økonomiske og det forsvarsmæssige Omraade at tage denne Drøftelse, som jeg ikke siger skal ende i et Forsvarsforbund, men som jeg siger ogsaa kan føre til noget andet, saaledes som Statsministeren selv sagde? Vil det ærede Medlem være med til, at denne Drøftelse finder Sted mellem Repræsentanter for Landene og deres Rigsdage? Der er i Virkeligheden ingen i dette Ting, der har større Forpligtelse dertil end det ærede Medlem, der har skrevet saaledes.

Den højtærede Statsminister kan ikke faa nogen til at tro, at de, der kritiserer ham, ikke har læst hans Tale. Naturligvis har man læst Talen i den Gengivelse, hvori han selv har udsendt den gennem Ritzaus Bureau. Det har jeg for mit Vedkommende. Og naar Statsministeren taler om, at der er to, der maa have Lov til at dømme om Talen, og den ene er ham selv, er jo dertil at sige, at alting taler for, at han vil være temmelig velvillig, og han var ogsaa saa velvillig, som man overhovedet kan være det med Hensyn til denne Tale, og det var jo ikke særlig meget.

Naar den højtærede Statsminister sagde, at han alene havde Ansvaret for Talen, vil jeg dertil sige, at jeg tror, at en saadan Tale holdt i Udlandet af en Statsminister er af den Slags Ting, som kun sker een Gang, men det sker heller aldrig mere. (*Statsministeren* [Stauning]: Det er sket mange Gange). Jeg sagde ikke, at det ikke var sket, men jeg sagde, at det sker sikkert ikke mere. Jeg maa have Lov til at spørge den højtærede Udenrigsminister, om han i et og alt godkender denne Tale, om han godkender Form og Indhold, om han mener det formaalstjenligt, at der rejses en saadan Diskussion om den danske Statsministers Tale.

Den højtærede Statsministers Udtalelse om, at vi havde beskyldt ham for at være Landsforræder, er fuldkommen meningsløs. Det viser kun, hvor svag Statsministerens Position er, naar han maa søge at give det Udseende af, at vi har sagt dette, som vi ikke har Ret til at sige om Landets Statsminister. Jeg har sagt det modsatte